

Sygn. akt XVI GC 1616/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 października 2015 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Michał Gospoś

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2015r. w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. P.**

przeciwko **Towarzystwu (...) Spółce akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę kwoty 21.725,14 zł

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powódki K. P. na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 2.417 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje pobrać od powódki K. P. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. kwotę 451,58 (czteryście pięćdziesiąt jeden 58/100) złotych tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt XVI GC 1616/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 kwietnia 2013 r., wniesionym do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie VI Wydziału Cywilnego, powódka K. P. wystąpiła przeciwko pozwanemu Towarzystwu (...) spółce akcyjnej w W. z roszczeniem o zapłatę przez pozwanego na rzecz powódki kwoty 21 725,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 15 lutego 2013 r. do dnia zapłaty. Ponadto powódka wniosła o zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazała, iż w wyniku zalania, które miało miejsce w dniu 14 stycznia 2013 r., uszkodzeniu uległo przedsiębiorstwo powódki. Mienie było ubezpieczone w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Rzeczoznawca oszacował koszt naprawy uszkodzeń powstałych na skutek zalania na kwotę 25 284,87 zł netto. Pozwany przyjął swoją odpowiedzialność i wypłacił odszkodowanie z tytułu szkody w wysokości 3 559,73 zł. Pomimo wezwań pozwany nie uregulował całości odszkodowania do dnia wniesienia pozwu. (pozew k. 2-4)

Postanowieniem z dnia 10 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy dla W., VI Wydział Cywilny stwierdził się za niewłaściwy do rozpoznania niniejszej sprawy i przekazał sprawę tut. Sądowi. (postanowienie k. 38-39)

Nakazem zapłaty z dnia 22 lipca 2013 r. wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie XVI GNc 4001/13, tut. Sąd nakazał pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powódki dochodzoną pozwem kwotę wraz z odsetkami i kosztami procesu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wniesionym w dniu 09 sierpnia 2013 r. pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko pozwany zakwestionował wysokość poniesionej szkody. Wskazał, że sporządzony na zlecenie powódki kosztorys jest jedynie dokumentem prywatnym. Jako dokument prywatny kosztorys stanowi jedynie oświadczenie wiedzy kosztorysanta. Przedstawienie takiego dokumentu nie może stanowić dowodu na okoliczność udowodnienia roszczenia strony powodowej. W dalszej kolejności pozwany podniósł, że przedstawiony przez stronę powodową kosztorys został sporządzony nieprawidłowo. Pozwany zgodnie z art. 361 § 1 k.c. jest obowiązany do naprawienia szkody za normalne następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynikła. Pozwany podniósł, że działania powódki wskazane w kosztorysie nie prowadzą do naprawienia szkody a do ulepszenia przedmiotu. Wskazał, że zgodnie z postanowieniami (...) wysokość odszkodowania nie uwzględnia kosztów innowacji, modernizacji lub ulepszeń. Czynności związane z rozbiórką posadzek oraz zrywaniem podłóg z desek a także osuszanie, odgrzybianie, hydroizolacji posadzek oraz zabezpieczenie przeciwwilgociowe jest działaniem przekraczającym adekwatny związek przyczynowy między powstałą szkodą a uzasadnionymi kosztami jej usunięcia. (sprzeciw k. 53-59)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 stycznia 2013 r. doszło do zalania lokalu usługowego nr (...) przy ul. (...) w W. użytkowanego przez K. P. prowadzącą działalność gospodarczą pod firmą (...), na skutek awarii trójnika usytuowanego pod sufitem w narożniku lokalu. Instalacja zabudowana była płytami karton – gips. Lokal powódki był objęty ochroną ubezpieczeniową (...) potwierdzoną polisą ubezpieczeniową z dnia 09 października 2012 r. zawartą z Towarzystwem (...) S.A. w W. (dalej jako spółka (...)). Umowa ubezpieczenia obejmowała ubezpieczenie mienia od ognia i innych zdarzeń losowych. Umowę ubezpieczenia zawarto w oparciu o Ogólne Warunki Ubezpieczenia W. (...) (zwane dalej (...)). Umowa zawarta została na okres od 10 października 2012 r. do dnia 09 października 2013 r. (bezsporne, nadto **dowód**: polisa k. 7-10, protokół szkody k. 50-52).

Na skutek awarii trójnika z dnia 14 stycznia 2013 r. naprawie podlegało: usunięcie zawilgoceń z tynku na fragmencie ścian, wykładziny kamiennej oraz podłogi w pomieszczeniu przy zastosowaniu osuszaczy kondensacyjnych B., wymiana pękniętego trójnika wraz z próbą szczelności, wymiana obudowy karton – gips, pomalowanie sufitu i ścian w pomieszczeniu, w którym nastąpiła awaria, wymiana desek podłogowych o grubości 25 mm na długości 4,82 m i szerokości 1 m, szlifowanie parkietu w całym pomieszczeniu wraz z trzykrotnym lakierowaniem, zabezpieczenie folią podczas prac malarskich i mycia otworów. Koszt przywrócenia stanu sprzed szkody powinien wynieść 2 571,34 zł netto, tj. 3 162,75 zł brutto (**dowód**: pisemna opinia biegłego k. 136-162, pisemna uzupełniająca opinia biegłego k. 202-212, ustna uzupełniająca opinia biegłego k. 246-248).

Towarzystwo ubezpieczeń z tytułu umowy ubezpieczenia przyznało i wypłaciło K. P. odszkodowanie w łącznej wysokości 3 559,73 zł netto (bezsporne, nadto **dowód**: decyzje o przyznaniu odszkodowania k. 31).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o niezaprzeczone twierdzenia obu stron, w oparciu o dokumenty dołączone do akt sprawy oraz w oparciu o pisemne oraz ustną opinię biegłego sądowego z zakresu budownictwa S. K..

Powódka celem udowodnienia wysokości dochodzonego roszczenia załączyła do pozwu kosztorys szkody budowlanej. Koszt przywrócenia lokalu do stanu sprzed szkody wynosił 25 284,87 zł netto.

W sprawie pozwany zakwestionował wysokość szkody oraz kosztorys przedstawiony przez powódkę, na podstawie którego dochodzi niniejszego roszczenia. Wobec powyższego Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu budownictwa na okoliczność ustalenia wysokości szkody związanej z zalaniem w dniu 14 stycznia 2013 r., w

szczegółności ustalenia na podstawie zgromadzonych zdjęć i przedstawionego kosztorysu wysokości niezbędnych kosztów naprawy biorąc pod uwagę, jakie zastrzeżenia zostały zgłoszone przez pozwaną. Biegły sporządził pisemną opinię na podstawie akt sprawy w szczególności dokumentacji zdjęciowej a także oględzin oraz wyjaśnień udzielonych przez męża powódki. Biegły wskazał, że z informacji otrzymanych od G. G. naprawa szkody z dnia 14 stycznia 2013 r. ograniczyła się jedynie do wymiany trójnika, obudowy instalacji z karton – gipsu oraz do malowania ścian. Biegły wskazał, że zacieki widoczne na fotografii z dnia 12 stycznia 2013 r. zostały usunięte gdyż nie były już widoczne na zdjęciach wykonanych w dniu 21 stycznia 2013 r. Uszkodzenia podłogi z desek są identyczne jak uszkodzenia widoczne na zdjęciach z dnia 12 stycznia 2013 r. W przekonaniu biegłego nie było potrzeby przeprowadzania naprawy szkody w zakresie wskazanym w kosztorysie powódki. Biegły ustalił, iż koszt usunięcia skutków zalania wyniósł 2 486,29 zł netto, tj. 3 058,14 zł brutto. Powódka wniosła zastrzeżenia do sporządzonej opinii biegłego. Podniosła, iż biegły nie odniósł się do wszystkich napraw koniecznych do usunięcia szkód powstałych w wyniku zalania a jedynie do tych wykonanych przez powódkę. Ponadto powódka wniosła o ustosunkowanie się biegłego do analizy technicznej załączonej do pisma zawierającego zarzuty. Biegły odniósł się do zarzutów powódki z pisemnej uzupełniającej opinii. W pierwszej kolejności wyjaśnił, że w opinii uwzględnił wszystkie szkody, z przeprowadzonych oględzin oraz informacji uzyskanych od męża powódki celem usunięcia szkody dokonano wymiany trójnika wraz z próbą szczelności, wymiany obudowy karton – gips, osuszenia pomieszczeń, pomalowania sufitu i ścian pomieszczenia, w którym nastąpiła awaria. Biegły wskazał, że poprzez oczywistą omyłkę w kosztorysie zastosował „zysk” w wysokości 11,1 %. W tym zakresie dokonał poprawek w kosztorysie i koszt naprawy ustalił na kwotę 2 571,34 zł netto, tj. 3 162,75 zł brutto. Odnosząc się do „Analizy opinii” przedstawionej przez powódkę w piśmie z dnia 05 listopada 2014 r. biegły wyjaśnił, że kosztorys powódki został sporządzony w lutym 2013 r. Kosztorysant mógł podjąć wszelkie niezbędne czynności, tj. dokonanie odkrywek, pomiarów wilgotności, oceny zawilgocenia i oceny zniszczeń uzasadniających tak szeroki zakres niezbędnych prac. Podnoszone w analizie do opinii biegłego w przekonaniu są nielogiczne. Do szkody doszło ponad półtora roku po dokonaniu oględzin. Nie było żadnych przesłanek ku temu aby dokonywać odkrywek czy badań wilgotności. Kosztorys powódki został wykonany jedynie na podstawie oględzin, bez dokonywania innych czynności, dlatego w przekonaniu biegłego jest niewiarygodna. Zakres robót ujęty w zakwestionowanej opinii był wystarczający dla doprowadzenia lokalu do stanu sprzed szkody, co było warunkiem umowy ubezpieczenia. Na zdjęciach wykonanych przez biegłego z oględzin lokalu widać, że podłoga nie została wymieniona. Biegły wskazał, że brak było przewidywanych uszkodzeń konstrukcyjnych czy zagrzybień. Powódka zakwestionowała uzupełniającą opinię biegłego. Wskazała, że biegły lakonicznie odniósł się do zarzutów oraz nie wyjaśnił braku podstaw konieczności wykonania robót przedstawionych w kosztorysie powódki. Biegły na rozprawie z dnia 01 lipca 2015 r. złożył ustne wyjaśnienia. Podtrzymał swoją opinię w całości. Wyjaśnił, że z dokumentacji zdjęciowej oraz po wykonanych oględzinach można stwierdzić, że zalanie nie było poważne a podłoga nie była wymieniana. Potwierdził tę okoliczność mąż powódki – G. G.. Dla stwierdzenia stanu legarów należało by rozebrać podłogę. Na dokumentacji zdjęciowej widać, że podłoga jest zamoczona a nie zalana. Gdyby to było duże zalanie a woda sączyłaby się to można przyjąć, że deski wypaczyły by się. Gdyby zalanie dostało się pod podłogę to deski mogłyby łódeczkować. Mógłby tworzyć się grzyb i fetor od zamoczonej wełny. Na zdjęciach wykonanych po 9 dniach od zalania deski podłogowe są wilgotne. W przekonaniu biegłego nie doszło do powstania grzyba pod podłogą. Wobec powyższego biegły stwierdził, że w podłodze nie powstała żadna szkoda. Złożoną do akt sprawy opinię biegłego sądowego Sąd uznał za rzetelną, jasną i w pełni wyczerpującą. Nadto na rozprawie w dniu 01 lipca 2015 r. biegły sądowy w sposób rzeczowy i kompleksowy odniósł się do przedmiotu opinii.

Pełnomocnik powódki na rozprawie w dniu 01 lipca 2015 r. złożył wniosek o ponowne dokonanie oględzin przez biegłego celem stwierdzenia struktury podłogi, śladów jej uszkodzenia w związku z zalaniem od wewnątrz wraz z naruszeniem struktury podłogi. Wobec powyższego Sąd zobowiązał pełnomocnika powódki do uiszczenia zaliczki na poczet kosztów sporządzenia opinii oraz przeprowadzenia oględzin w wysokości 2 500,00 zł w terminie 14 dni pod rygorem pominięcia dowodu. Pełnomocnik powódki zobowiązał się również do dostarczenia zgody na wykonanie oględzin. W wyznaczonym terminie pełnomocnik powódki nie wpłacił zaliczki oraz nie wykonał zobowiązania do przedłożenia zgody na przeprowadzenie oględzin wraz z naruszeniem substancji rzeczy. Wobec powyższego Sąd pominął wniosek o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stosownie do treści przepisu art. 822 § 1 i 2 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Zakres obowiązku odszkodowawczego został określony w art. 361 k.c. Zgodnie z § 1 tego artykułu zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynika szkoda. W myśl § 2 art. 361 k.c. w granicach określonych przez § 1 tego przepisu, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

W niniejszej sprawie powód wywodził swoje roszczenie z umowy ubezpieczenia mienia od ognia i innych zdarzeń losowych z usługą (...). Przywołać należy zatem treść art. 805 § 1 k.c., w świetle którego przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Zgodnie z art. 805 § 2 pkt 1 k.c. przy ubezpieczeniach majątkowych świadczenie to polega najczęściej na zapłacie określonego odszkodowania. Natomiast przedmiotem ubezpieczenia majątkowego zgodnie z przepisem art. 821 k.c. może być każdy interes majątkowy, który nie jest sprzeczny z prawem i daje się ocenić w pieniądzu. Zawarcie umowy potwierdzone jest dokumentem ubezpieczenia, przy czym umowa ta – jako umowa adhezyjna – najczęściej zawierana jest na podstawie stosowanych przez ubezpieczyciela ogólnych warunków ubezpieczenia. Treści ogólnych warunków ubezpieczenia ubezpieczyciel nie uzgadnia się z ubezpieczonym i podaje je jedynie do jego wiadomości, co w sytuacji odmowy zaakceptowania ich zapisów, stanowi przeszkodę zawarcia umowy. Obowiązek naprawienia szkody przez zakład ubezpieczeń uzależniony jest od tego, czy szkoda ta powstała ze zdarzeń, które wymienione zostały przez dany zakład ubezpieczeń w umowie ubezpieczenia lub w ogólnych warunkach ubezpieczenia (tak K.J. P. w Odszkodowanie z ubezpieczenia AC, M. (...) nr 1).

W niniejszej sprawie bezspornym pozostawały okoliczności zdarzenia powodującego szkodę. Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności. Natomiast kwestią sporną pozostawała wysokość szkody oraz zakres uszkodzeń powstałych podczas zalania lokalu powódki.

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego, obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c. w zw. z art. 3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. Tym samym ciężar wykazania wysokości szkody, spoczywał na powódce.

W celu wykazania wysokości roszczenia powódka załączyła do pozwu kosztorys opiewający na kwotę 25 284,87 zł netto. Kosztorys uwzględniał koszty związane z wysuszeniem zalanych pomieszczeń, wymianą desek podłogowych, zabezpieczeniem podłóg i ścian przed zagrzybieniem. Pozwany zakwestionował powyższy kosztorys podnosząc, iż zgodnie z postanowieniem (...) ubezpieczycie obowiązuje do przywrócenia stanu mienia sprzed powstania szkody. Wskazał, że

Zgodnie z § 31 ust. 1 pkt 1 (...) wskazuje, że „za wysokość szkody w budynkach, budowlach i lokalach przyjmuje się koszt odbudowy lub remontu w tym samym miejscu z zachowaniem dotychczasowych lub najbardziej zbliżonych wymiarów, konstrukcji, rodzaju zastosowanego materiału, parametrów technicznych wraz z zakładami na roboty wykończeniowe”. Natomiast § 31 ust. 9 pkt 1 c) (...) określa, iż „wysokość szkody nie uwzględnia jakichkolwiek kosztów innowacji, modernizacji lub ulepszeń”. (**dowód:** Ogólne Warunki Ubezpieczenia k. 53-88)

Wobec kwestionowania w toku procesu wysokości szkody oraz czynności koniecznych dla usunięcia skutków zalania z dnia 14 stycznia 2013 r. Sąd powołał dowód z opinii biegłego sądowego S. K. z zakresu budownictwa na okoliczność ustalenia wysokości szkody związanej z zalaniem w dniu 14 stycznia 2013 r., w szczególności ustalenia na podstawie zgromadzonych zdjęć i przedstawionego kosztorysu wysokości niezbędnych kosztów naprawy biorąc pod uwagę, jakie zastrzeżenia zostały zgłoszone przez pozwaną. Biegły w toku sprawy wskazał, że naprawie podlegało: usunięcie zawilgoceń z tynku na fragmencie ścian w miejscu ujawnienia awarii, wykładziny kamiennej oraz podłogi w pomieszczeniu przy zastosowaniu osuszaczy kondensacyjnych B., wymiana pękniętego trójnika wraz z próbą szczelności, wymiana obudowy karton – gips, pomalowanie sufitu i ścian w pomieszczeniu, w którym nastąpiła awaria, wymiana desek podłogowych o grubości 25 mm na długości 4,82 m i szerokości 1 m, szlifowanie parkietu w całym pomieszczeniu wraz z trzykrotnym lakierowaniem, zabezpieczenie folią podczas prac malarskich i mycia otworów. Koszt przywrócenia stanu sprzed szkody powinien wynieść 2 571,34 zł netto, tj. 3 162,75 zł brutto. Sąd dał wiarę powyższym ustaleniom biegłego. Wskazać należy, że ubezpieczyciel był zobowiązany do usunięcia skutków szkody jedynie do stanu sprzed powstania szkody. Naprawa szkód natomiast nie miała prowadzić do ulepszenia rzeczy. Powódka nie przedstawiła żadnego dowodu na okoliczność wykonania czynności wskazanych w kosztorysie załączonym do pozwu. Ponadto mąż powódki w czasie oględzin wskazał, że podłoga nie była wymieniana. Biegły stwierdził, że uszkodzenia nie powodowały uszkodzenia podłóg w takim stopniu, aby była konieczność jej wymiany. Zalanie nie było intensywne, awaria szybko została usunięta.

Konkludując należy zatem uznać, iż powódka – zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu – nie wykazała wysokości dochodzonego roszczenia. Co za tym idzie powództwo podlegało oddaleniu w całości, na podstawie powołanych powyżej przepisów, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach orzeczono w punkcie II sentencji na podstawie art. 98 k.p.c. zgodnie z wynikiem sporu. Powódka przegrała sprawę w całości. Na koszty procesu poniesione przez pozwanego w łącznej kwocie 2 417 zł składają się wynagrodzenie pełnomocnika ustalone na kwotę 2 400 zł na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.) wraz z kwotą 17 zł kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W punkcie III sentencji wyroku Sąd nakazał pobrać od powoda kwotę 451,58 zł tytułem wydatków poniesionych tymczasowo z sum depozytowych Skarbu Państwa na koszty poniesione tytułem wynagrodzenia biegłego za sporządzenie opinii pisemnej w wysokości 372,93 zł (k. 215) oraz koszt 78,65 zł tytułem wynagrodzenia za złożenie ustnej opinii uzupełniającej na rozprawie (k. 254), orzekając na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c.